

יום אחד, בשעות הבקר המקדמות של אחד מהימים של חפשת הקיץ, הלכה קבוצת חברים הלומדים בכתה ג' בבית הספר "תל עדשים" לטייל ביער שהיה בקרבת הקבוץ.

לפתע פתאום הם שמעו רעש מכוון מעבה היער. הרעש נשמע כמו יריה. כלם הסתכלו מאין הרעש מגיע, והחלו לרוץ ולחפש מקום מחבוא. יואב הסתתר מאחורי סלע אבן, ואלו עמית נדחף לאיזה פתח שנראה כמו מערה. רק רן לא פחד והחל לרוץ לכוון הרעש. הוא הגיע למקום הרעש, לפתע עצר, הסתכל מסביב וגלה שם איל פצוע שוכב בין השיחים.

הוא צעק לעבר חבריו: "חבר'ה! בואו תעזרו לי! יש כאן איל פצוע!" יואב ועמית יצאו ממקומות המסתור לכוון קריאתו של רן. "איך נעזר לו?" שאל עמית. "תראו, הוא מפחד מאתנו," הוסיף יואב. בואו נחבר את כפות הידים שלנו, נשכיב אותו, ונשא אותו למעלה, לקבוץ, נביא אותו לד"ר רזי הוטרינר. הוא כבר יטפל בו," הציע רן.

בתחלה לא ידעו כיצד להעביר את האיל לשמיכה שהכינו, אבל לבסוף נשכב האיל על כפות הידים המחברות. "נדמה לי שהאיל הבין שאנחנו רוצים לעזר לו," אמר עמית.

החברים משכו את האיל בעזרת השמיכה, עד שהגיעו אל פתח הקבוץ. שם הם בקשו משאול השוער שיקרא בדחיפות לוטרינר.

הוטרינר הגיע, לקח את האיל למרפאה וחבר את רגלו. כל יום הגיעו הילדים לבקר את האיל, ולבסוף, כשהבריא, הבינו שאין בררה וצריף לשלח אותו ל"ביתו". הם לקחו שמיכה גדולה, השכיבו אותו, לא לפני שנתנו לו לאכל בזהירות, והוא, שהרגיש בחפש שהחזר לו, קפץ ונגעלם.